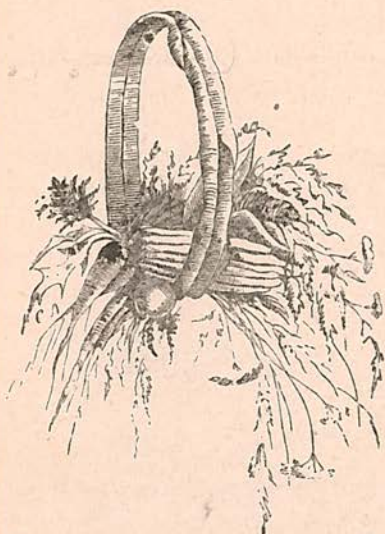

Изъ живота на староврѣменнитѣ хора.

тъ всичкитѣ по-едри животни, които кръстосвали гората и полето въ старо врѣме, най-слабъ билъ човѣкътъ. Но Богъ му далъ умъ и двѣ свободни рѣцѣ, които другитѣ животни нѣмали.

Съ своя умъ и съ двѣтъ си рѣцѣ човѣкътъ е надвилъ всички прѣпятствия.

Да се запази отъ звѣроветѣ и да напада на тѣхъ, староврѣменниятъ човѣкъ е употрѣбявалъ за оръжие или остъръ камъкъ, или късь дърво. Ако животното е бѣгало, той замѣрвалъ съ камъне. Ако животното приближавало до него, употрѣбявалъ е дървена тояга. Ако нѣкой пъкъ животно влѣзвало въ борба съ него, той е можелъ да го умъртви съ стиснатъ въ рѣка камъкъ. Безъ камъкъ или дърво въ рѣка човѣкъ не ходѣлъ никждѣ.

Веднажъ човѣкътъ, като ударилъ два камъка забѣлѣжилъ, че единътъ камъкъ се разцѣпилъ и станалъ така остъръ, че съ него можело